

Organitza: Ajuntament de Roses | Positvat fotografies: Carlos Barrantes | Enmarcat: Deco Marc (Figueres)

Anys de roses (anys de Roses)

Quan en **Francesc Guilamet** (Figueres, 1956) va passar de viure de Figueres a Roses, mai s'hauria imaginat que n'hauria de sortir corrents. I no en el sentit literal de la paraula, perquè, si una cosa té en Met amb la gent que l'envolta, és complicitat. També rigor, tant en el tracte com amb la seva professió. Casualitat, o no, la seva fugida de Roses ha coincidit, en el temps, amb la clausura del millor restaurant del món, aquell de la cala Montjoi, el Bulli. Precisament, una de les coses importants que queden d'aquell restaurant, receptes a part, són les fotografies de cada un dels 1.847 plats d'en Ferran Adrià que va fer en Met. La menja és vida, però efímera; la fotografia, instantània, però perdura.

Una activitat, aquesta de fer fotografies de plats que en Met ara domina com cap altra, és fruit de la casualitat, de les nits de bars i Roses, de quan els nois del Bulli tenien temps d'anar de copes. "Qui sap fer canelons, sap fer sardines", va exclamar en Ferran Adrià el dia que el fotògraf de Figueres es va presentar a cala Montjoi amb una Leica pelada, sense la faramalla pròpia dels fotògrafs d'estudi, i amb unes quantes fotos de paisatges com a única referència professional. Mai havia fotografiat un plat, però sí que havia xafardejat els llibres de cuina, sobretot francesos (l'home és de cultura franca!), i examinat amb lupa les fotografies. Aquells receptaris eren pràcticament els mateixos que havien entusiasmat en Juli Soler i que havien estat llibres de capçalera del Bulli.

Per descomptat que el nom i la feina d'en Francesc Guilamet, fotògraf, van lligats, des de fa anys, a la gastronomia. I no només per les feines del Bulli, sinó també per tantes altres feines per a industrials o altres restaurants de renom.

Del seu treball al voltant del paisatge, com el que es presenta en aquesta exposició, no se'n coneix gaire res. El pudor, la minuciositat i el rigor que dèiem abans, l'obliguen a tenir un tresor en els seus arxius que només deixa veure molt de tant en tant.

Però ell ho té clar. Com que el rigor en la seva feina és cabdal, imprescindible, total, fa una distinció entre "comestibles Guilamet", allò que li dona de menjar, i el "voltar i mirar", aquella activitat per la qual ell hauria inventat la fotografia. Saber captar aquell instant precís i amb aquella llum precisa. Però també amb una lectura pròpia de l'espai i del que hi passa. Aquell moment, aquells individus, aquells objectes que queden fixats i als quals el temps acabarà donant la veritable dimensió. Com diu en Met, "intentar captar els gripaus que trobava cada nit" i, tot parafrasejant i puntualitzant el poeta, sentenciar: "la fotografia és una arma carregada de passat i que es dispara sola".

Enric Matarrodona

